

LBRIS

We know
books

GABRIEL GARCÍA
MÁRQUEZ

Dragostea în
vremea holerei

Traducere din limba spaniolă de
SARMIZA LEAHU

Nici nu se putea altfel: mirosul de migdale amare îi amintea de fiecare dată de soarta iubirilor neîmplinite. Doctorul Juvenal Urbino l-a simțit de cum a pășit în casa cufundată în penumbră, unde fusese chemat de urgență, să se ocupe de un caz care pentru el încetase de mulți ani să mai fie urgent. Jeremiah de Saint-Amour, refugiat din Antile, invalid de război, fotograf de copii și cel mai mărinimos adversar al său la șah, reușise să se descătușeze de chinurile amintirilor, învăluit în fumul aromitor al cianurii de aur.

A găsit cadavrul, acoperit cu o pătură, în patul de campanie unde dormise totdeauna, iar alături, pe un taburet, se afla tăvița în care fusese pregătită otrava. Pe podea, legat de piciorul patului, zăcea leșul unui dog danez, mare, negru, cu pieptul alb ca neaua, lângă care erau aruncate cârjele. În odaia înăbușitoare și pestriță, care servea deopotrivă drept dormitor și laborator, răzbăteau printr-o fereastră deschisă cele dintâi licăriri ale zorilor, dar era destulă lumină pentru a putea recunoaște autoritatea morții. Celelalte ferestre, precum și cele mai mici crăpături, erau fie acoperite cu cartoane negre, fie îndesate cu cârpe, sporind astfel densitatea opresivă a încăperii. Pe o masă mare, sub un bec obișnuit, acoperit cu hârtie roșie, se îngrămădeau de-a valma

flacoane, sticlute fără etichetă și două tăvite din cositor ciobite. Cea de-a treia, folosită de obicei pentru fixator, se afla lângă cadavru. Peste tot zăceau aruncate la întâmplare reviste și ziare vechi, vrafuri de negative pe plăci de sticlă, mobile rupte, dar toate erau șterse de praf de o mână grijulie. În ciuda aerului proaspăt ce năvălise prin fereastră, în odaie mai stăruia încă, pentru cei obișnuiți să-l recunoască, izul călduț, ca de migdale amare, al iubirilor fără de noroc. Doctorul Juvenal Urbino se gândise nu o dată, fără nicio intenție premonitoare, că locul acela nu era cel mai potrivit pentru a muri cu sufletul împăcat. Cu timpul însă, a ajuns să-și spună că toată neorânduiala aceea ținea, poate, de o vrere tainică a Proniei Cerești.

Sosiți mai devreme, un comisar de poliție și un tânăr student care-și făcea practica de medicină legală la policlinica municipală aerisiseră camera și acoperiseră cadavrul până la venirea doctorului Urbino. Amândoi l-au salutată cu o gravitate care, de data aceasta, trăda mai degrabă compasiune decât venerație, fiind prea bine cunoscută în oraș strânsa prietenie care-l lega de Jeremiah de Saint-Amour. Eminentul magistru le-a strâns mâna pe rând, așa cum făcea dintotdeauna cu studenții lui înainte de a-și începe cursul zilnic de medicină generală, apoi, apucând marginea pledului între degetul arătător și cel mare, ca pe o floare, a dezvelit palmă cu palmă, cu solemnitatea unui gest ritualic, cadavrul. Așa cum era, dezbrăcat, țeapăn și chircit, cu ochii deschiși și pielea albăstruiie, arăta cu aproape cincizeci de ani mai bătrân decât în ajun. Avea pupilele limpezi, barba și părul gălbui, iar pântecul îi era brăzdat de cicatricea unei răni vechi, cusută cândva cu sfoară de împachetat. Era lat în umeri, cu brațe lungi și vânjoase, ca de condamnat

la galere, din pricina cârjelor, dar picioarele lui fără vlagă arătau ca ale unui copil de pripas. Doctorul Juvenal Urbino îl privi o clipă cu inima strânsă de durere, așa cum rareori i se întâmplase în anii fără număr de când ducea o bătălie zadarnică împotriva morții.

– Nătărăule, îi spuse. Ce-a fost mai rău a trecut de mult.

Îl acoperi din nou cu pătura și-și redobândi prestanța academică. Cu un an în urmă, când împlinise optzeci de ani, fusese sărbătorit timp de trei zile în cadrul unor festivități omagiale, iar în discursul de mulțumire, împotrivindu-se încă o dată tentației de a se retrage, ținuse să adauge: „O să mă odihnesc destul când o să mor, atâta doar că atare eventualitate nu intră deocamdată în vederile mele“. Deși auzea din ce în ce mai greu cu urechea dreaptă și se sprijinea într-un baston cu măciulie de argint pentru a-și disimula pașii nesiguri, continua să poarte cu aceeași eleganță din tinerețe costumul de in și jiletca pe care îi atârna lanțul de aur al ceasului. Barba sedefie, care-l făcea să semene cu Pasteur, și părul de aceeași culoare, pieptănat lins, cu cărare dreaptă pe mijloc, erau expresia fidelă a caracterului său. Pierderea treptată și mereu mai îngrijorătoare a memoriei o compensa, pe cât îi stătea în putere, cu însemnări făcute la repezeală pe bucățele de hârtie care, până la urmă, se amestecau prin buzumare, așa cum se întâmpla cu instrumentele, flacoanele de medicamente și atâtea alte obiecte aruncate de-a valma în trusa burdușită. Nu era numai cel mai bătrân și cel mai renumit medic din oraș, ci și bărbatul cel mai spilcuit. Cu toate acestea, din pricina erudiției etalate cu prea multă ostentație, ca și a modului deloc ingenuu în care se folosea de propriul nume, trecea mai puțină simpatie decât ar fi meritat.

Indicațiile date comisarului și medicinistului au fost precise și scurte. Nu era nevoie de autopsie. Mirosul stăruitor din casă era suficient pentru a stabili că moartea se datorase emanațiilor provocate de cianura de aur activată în tăviță cu un acid oarecare, dintre cele folosite de fotografi, or, Jeremiah de Saint-Amour se pricepea prea bine la toate astea ca să poată fi vorba de un accident. A parat reticențele comisarului cu un răspuns tăios, caracteristic felului său de a fi: „Nu uitați că eu semnez certificatul de deces“. Tânărul medic era decepționat: niciodată nu avusese șansa să studieze pe un cadavru efectele cianurii de aur. Doctorul Juvenal Urbino se tot întreba nedumerit cum de nu-l văzuse până atunci la Școala de Medicină, dar îmbujorarea din obraji tânărului și accentul lui andin i-au risipit numaidecât nedumerirea: probabil că sosise de curând în oraș. Îi spuse: „În privința asta, nicio teamă. O să dați cât de curând peste vreun îndrăgostit nebun care să vă ofere o asemenea ocazie“. Și abia rostind aceste cuvinte își dădu seama că printre nenumăratele sinucideri cu cianură de aur de care-și aducea aminte, aceasta era cea dintâi care nu se datora unei nefericiri în dragoste. În vocea lui se petrecu atunci o schimbare:

– Când o să-l găsiți, să fiți foarte atent, îi spuse el medicinistului. De obicei au nisip în inimă.

Apoi se întoarse spre comisar, vorbindu-i ca unui subaltern. Îi ceru să grăbească toate formalitățile, pentru ca înmormântarea să aibă loc chiar în după-amiaza aceea și cu cea mai mare discreție. Spuse: „O să vorbesc și eu mai târziu cu primarul“. Știa că Jeremiah de Saint-Amour, care era de o austeritate primitivă, câștiga cu arta lui mult mai mult decât avea nevoie pentru a-și duce traiul zilnic, așa încât într-unul din sertare

se aflau probabil suficienți bani pentru cheltuielile de înmormântare.

– Dar dacă nu-i găsiți, n-are nicio importanță, a continuat el. O să am eu grijă de toate.

A mai hotărât ca ziaristilor să li se spună că fotografia murise de moarte bună, deși era încredințat că știrea nu prezenta prea mare interes pentru ei. Și adăugă: „Dacă e nevoie, o să vorbesc chiar eu cu guvernatorul“. Comisarul, un funcționar conștiincios și servil, știa că rigoarea civică a maestrului îi exaspera chiar și pe prietenii lui cei mai apropiați, și tocmai de aceea era nedumerit de ușurința cu care, de data aceasta, trecea peste toate formalitățile legale pentru a grăbi înmormântarea. Singurul lucru cu care nu putea fi de acord era să intervină pe lângă arhiepiscop pentru ca Jeremiah de Saint-Amour să fie îngropat în pământ sfințit. Parcă jenat de propria impertinență, comisarul încercă să se scuze.

– După câte am înțeles eu, omul ăsta era un adevărat sfânt.

– Mai mult decât atât, spuse doctorul Urbino. Un sfânt ateu. Dar ciudățeniile astea numai Dumnezeu singur le poate judeca.

Departa, în celălalt capăt al orașului colonial, răsunară clopotele catedralei, care băteau de liturghie. Doctorul Urbino își puse ochelarii cu lentile înguste și rame de aur și-și consultă micul ceas prins cu un lanț de jiletă, un ceas pătrat și fin, al cărui capac se deschidea cu un resort: încă puțin și pierdea slujba de Rusalii.

În încăperea se afla un aparat mare de fotografiat, pe rotile, așa cum mai pot fi văzute adesea prin parcurile publice, și o draperie cu un peisaj reprezentând un asfințit pe mare, pictat cu vopsele artizanale, iar pe pereți se

înșiruiau fotografiile unor copii surprinși în clipele lor cele mai fericite: prima comuniune, costumul de iepuraș pentru carnaval, aniversarea plină de veselie a zilei de naștere. Doctorul Urbino văzuse cum se adunau an de an tot mai multe, în după-amiezile când medita la următoarea mutare în fața tablei de șah, și se gândise deseori, înfiorat de o presimțire dureroasă, că în această galerie de portrete ocazionale se aflau germenii din care va răsări orașul viitorului, oraș în care nu va mai rămâne nici măcar cenușa faimei lui.

Pe birou, lângă un borcan plin cu pipe de marinari, se afla tabla de șah, cu o partidă neterminată. Deși grăbit și fără chef, doctorul Urbino nu rezistă tentației de a o studia. Avea toate motivele să creadă că era vorba chiar de partida din ajun, pentru că Jeremiah de Saint-Amour juca șah în fiecare după-amiază, cu cel puțin trei adversari diferiți, dar întotdeauna ajungea până la capăt, după care puneă cutia cu tabla de șah și piesele într-un sertar al biroului. Mai știa, de asemenea, că juca totdeauna cu piesele albe, or, era limpede că de data aceasta urma să fie învins fără scăpare în doar patru mutări. „Dacă la mijloc ar fi fost o crimă, asta ar fi putut reprezenta o pistă sigură, își spuse. Cunosce un singur om în stare să imagineze o ambuscadă de o asemenea perfecțiune.“ Simțea că n-ar mai fi avut liniște dacă n-ar fi cercetat mai târziu de ce acel soldat neînfricat, obișnuit să se bată până la ultima picătură de sânge, lăsase neterminat cel de pe urmă război al vieții sale.

La ora șase dimineața, pe când își făcea ultimul rond, paznicul de noapte văzuse biletul prins pe ușa dinspre stradă: „Intrați fără să mai bateți și anunțați poliția“. La scurtă vreme a sosit comisarul însoțit de medicinist și, împreună, au răscolit toată casa în căutarea vreunei

dovezi împotriva mirosului inconfundabil de migdale amare. Până la urmă, în răstimpul cât a durat analiza partidei de șah neterminate, comisarul a descoperit printre hârtiile de pe birou un plic adresat doctorului Juvenal Urbino și pecetluit cu atâtea sigilii de ceară roșie, încât scrisoarea n-a putut fi scoasă decât rupându-l în bucăți. Doctorul a dat la o parte perdeaua neagră de la fereastră, ca să pătrundă mai multă lumină, și-a aruncat ochii grăbit peste cele unsprezece foi scrise pe ambele fețe cu o caligrafie îngrijită și, chiar de la primul paragraf, a înțeles că pierduse împărtașania de Rusalii. A citit-o pe nerăsuflăte, revenind de câteva ori asupra unor pagini pentru a regăsi firul pierdut, iar când a terminat, arăta de parcă s-ar fi întors de la capătul lumii și din alte vremuri. Amărăciunea i se putea citi pe față, în ciuda efortului de a și-o ascunde: avea buzele albăstrui ca și cadavrul, iar când a împăturit din nou scrisoarea și a băgat-o în buzunarul jiletcii, nu și-a putut stăpâni tremurul degetelor. Atunci, amintindu-și de comisar și de tânărul medic, le-a zâmbit dintre negurile durerii.

– Nimic deosebit, le-a spus. Sunt ultimele lui dorințe.

Era doar o jumătate de adevăr, dar ei l-au luat drept întreg, pentru că doctorul le-a cerut să ridice o dală prost prinsă în pardoseală și sub ea au dat peste un carnețel ferfenițit, în care era notat cifrul de la casa de fier. N-au găsit chiar atât de mulți bani cum se așteptau, dar erau suficienți pentru înmormântare și pentru a acoperi alte cheltuieli mai mărunte. Doctorul Urbino știa că n-o să mai poată ajunge la catedrală înainte de Evanghelie.

– E a treia oară, de când mă știu, că pierd slujba de duminică, spuse. Dar Dumnezeu e milostiv și iartă.

Așa că a preferat să mai întârzie câteva minute pentru a pune la punct toate detaliile, deși ardea de nerăbdare